

Arrest

nr. 124 905 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}) van 29 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. ROBERT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U woonde in de stad Almaty.

In 1998 werd u gearresteerd door de politie nadat er een diefstal werd gepleegd in het magazijn waar u werkte. U was onschuldig, maar u moest toch smeergeld betalen om te worden vrijgelaten. Nadien kreeg u problemen met de eigenaar van het magazijn. Hij wilde de schade op u verhalen. Onder druk van ingehuurd criminel moest u uw appartement in 1999 afstaan. Nadien had u geen problemen meer omwille van deze zaak.

In juli 2009 braken er in de stad Urumqi in buurland China protesten uit onder de Oeigoerse bevolking die met harde hand werden neergeslagen door de Chinese autoriteiten. U begon zich te engageren voor de Oeigoerse zaak. U gaf geregeld geld bij collectes voor getroffen Oeigoerse gezinnen. U besprak de Oeigoerse kwestie ook met N. (...), uw vriend en buurman. Samen met N. (...) besliste u om op 5 juli 2010 een vreedzame betoging te organiseren in Almaty naar aanleiding van de eerste verjaardag van de gebeurtenissen in China. Jullie stuurden sms'en naar verschillende jongeren om samen te komen voor een vergadering om de betoging te plannen.

Op 15 juni 2010 vond de vergadering plaats in een café. Er kwamen ongeveer 70 à 80 jongeren opdagen. Na afloop van de vergadering gingen u en N. (...) naar huis. Plots werden jullie opgepakt en meegenomen door gemaskerde agenten van het Comité voor de Nationale Veiligheid (KNB). In het kantoor van de KNB werd u ondervraagd en zwaar geslagen. U werd beschuldigd van medeplichtigheid bij het plannen van terroristische acties. Men probeerde u te dwingen om een bekentenis te ondertekenen. U weigerde echter.

Op 17 juni 2010 werd u vrijgelaten nadat uw broer A. (...) 10.000 dollar losgeld had betaald. U dook meteen onder bij kennissen in het dorp Aksenger. Uw broer bezocht u af en toe. Hij vertelde dat N. (...) spoorloos was verdwenen. Zijn familie was naar de KNB gegaan, maar daar ontkende men iets met zijn verdwijning te maken te hebben. Uw broer vertelde ook dat de KNB op 18 juni 2010 een huiszoeking uitvoerde. Ze waren naar u op zoek. Er werd een convocatie op uw naam bezorgd. Ook A. (...) werd geconvoceerd bij de autoriteiten. Hij werd ondervraagd over uw verblijfplaats. U besloot om te vluchten. A. (...) ging uw reispaspoort ophalen bij de autoriteiten. U had dit reispaspoort aangevraagd begin 6 juni 2010, nadat u uw vorig paspoort was verloren tijdens een zakenreis in Litouwen. Uw broer regelde ook een nieuw Litouws visum.

Op 23 augustus 2010 vertrok u uit Kazachstan. U reisde met het vliegtuig van Almaty naar Kiev. Uw broer zorgde ervoor dat u de paspoortcontrole op de luchthaven van Almaty kon omzeilen. Vanuit Kiev vloog u verder naar Litouwen. In Litouwen werd u opgewacht door een smokkelaar, die u verder met de auto naar België bracht. U kwam aan in België op 26 augustus 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Vanuit België vernam u dat u nog steeds gezocht wordt in Kazachstan. A. (...) werd nog verschillende keren opgeroepen bij de politie, waarbij er telkens naar u werd gevraagd.

B. Motivering

U verklaart dat u in Kazachstan wordt vervolgd door het Comité voor de Nationale Veiligheid (KNB). Op 15 juli 2010 zouden u en uw vriend N. (...) zijn opgepakt naar aanleiding van een vreedzame manifestatie die jullie wilden organiseren. U zou ernstig zijn gefolterd. U vreest dat u bij terugkeer naar Kazachstan zou worden geliquideerd door de KNB omdat u getuige was van de illegale arrestatie van N. (...), die sindsdien spoorloos zou zijn verdwenen (CGVS, p. 21-23).

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst is uw verhaal over de reden van uw arrestatie door de KNB in juni 2010 niet aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat slechts in enkele gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. journalisten of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), deze druk uitmondde in meer ernstige problemen (bv. veroordeling tot een boete, kortstondige aanhouding, openen van een strafzaak). Wat u betreft, kan niet worden gesteld dat u dergelijk profiel bezit of dat dergelijk profiel aan u zou kunnen worden toegeschreven. U verklaarde zelf dat u slechts eenmalig een vreedzame bijeenkomst wilde organiseren ter herdenking van het etnisch geweld tegen Oeigoeren in China. Verder zou u enkele keren financiële bijdragen hebben geleverd als steun voor getroffen Oeigoerse gezinnen in China (CGVS, p. 9). Het is niet aannemelijk dat u omwille van deze redenen vervolging hebt ondergaan of te vrezen hebt. Aansluitend moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB in bijlage), blijkt dat er in de zomer van 2009 en opnieuw in de zomer van 2010 in Almaty verschillende protestacties en meetings werden georganiseerd ter herdenking van het etnisch geweld in de autonome Chinese regio Xinjiang. Uit de informatie blijkt dat deze meetings werden georganiseerd met de toestemming van de Kazachse autoriteiten (cf. SRB, p. 16). In de verschillende rapporten, artikels en getuigenissen die door CEDOCA werden verzameld, werd géén informatie gevonden over incidenten die zich tijdens deze demonstraties zouden hebben

voorgedaan. Het enige geattesteerde incident tijdens deze evenementen vond plaats op 21 augustus 2009, toen twee organisatoren van een bijeenkomst gedurende korte tijd administratief werden aangehouden. De vaststelling dat er in de verschillende objectieve bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van incidenten die tijdens deze protestacties zouden hebben plaatsgevonden, maakt uw verhaal dat u zou zijn gearresteerd en ernstig gefolterd en dat uw vriend spoorloos zou zijn verdwenen omdat jullie eenmalig een vreedzame protestactie wilden opzetten nog minder aannemelijk.

Ten tweede konden er verschillende vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnen. Zo is het zeer opmerkelijk en te noemen dat u de familienaam van uw vriend N. (...) niet bleek te kennen. U kon enkel zijn voornaam en patroniem geven (CGVS, p. 17). Dit is absoluut niet geloofwaardig. Gezien u vertelde dat u 'goed bevriend' was met deze persoon – jullie kenden elkaar reeds drie jaar en jullie zagen elkaar elke dag – die nota bene ook uw buurman was, gezien u samen met deze persoon werd opgepakt en gezien u beweert dat u vermoord zou worden omdat u getuige was van zijn illegale arrestatie en verdwijning kan redelijkerwijze worden verwacht dat u op de hoogte zou zijn van een elementair gegeven als zijn familienaam. Het Commissariaat-generaal tilt dan ook zwaar aan deze vaststelling. Verder is het niet geloofwaardig dat u niet op de hoogte bleek te zijn of de verdwijning van uw goede vriend N. (...) werd gemeld in de lokale media (CGVS, p. 24). Het is evenmin geloofwaardig dat u niet bleek te weten of de familie van N. (...), bijvoorbeeld zijn broers, na zijn verdwijning zelf nog problemen had gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 24-25). Indien u werkelijk samen met uw goede vriend werd gearresteerd en indien uw vriend vervolgens effectief spoorloos zou zijn verdwenen, dan kan worden verwacht dat u toch meer interesse zou betonen in zijn situatie en in de situatie van zijn familie. Uw verklaring dat u zijn familie niet rechtstreeks wilde contacteren om hen niet in gevaar te brengen (CGVS, p. 24-25), gaat niet op, gezien u nog contact hebt met eigen vrienden en kennissen in Kazachstan en u langs deze, indirecte weg zou hebben kunnen informeren naar de situatie van zijn familie. Aansluitend moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd in verband met de beweerde verdwijning van N. (...). Dit terwijl u nochtans zelf beweerde dat de familie van N. (...) officieel aangifte zou hebben gedaan van zijn verdwijning. In dit geval kan worden verwacht dat u (een kopie van) deze aangifte zou kunnen voorleggen als bewijs van uw problemen. Vervolgens kon ook een tegenstrijdigheid worden vastgesteld in verband met de problemen die uw eigen familieleden zouden hebben gekend. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat uw broer in juni 2010, toen u zelf ondergedoken leefde, een convocatie ontving om zich aan te melden bij de wijkagent. Uw broer zou hier ook op ingegaan zijn (CGVS, p. 5). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u echter dat uw broer toen door de KNB (staatsveiligheid) werd geconvoceerd om hem te ondervragen over uw verblijfplaats (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze twee versies zijn niet verenigbaar. Het is natuurlijk een significant verschil of uw broer door de wijkagent dan wel door de staatsveiligheid werd geconvoceerd. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, weet u dit aan een verkeerde vertaling door de tolk (CGVS, p. 24). Deze uitleg is niet afdoende. Er moet immers op worden gewezen dat uw verklaringen na afloop van het interview van de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen in het Russisch en dat u zich hier mee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening.

Ten derde is uw verhaal over de manier waarop u Kazachstan zou zijn ontvlucht niet geloofwaardig. Zo vertelde u dat u enkele weken nadat u zou zijn gearresteerd en moest onderduiken een nieuw reispaspoort zou hebben verkregen bij de Kazachse autoriteiten. U zei dat u begin juni 2010, enkele dagen voor uw arrestatie, een nieuw reispaspoort had aangevraagd omdat u uw vorig paspoort zou hebben verloren tijdens een reis in Litouwen. Enkele weken na uw arrestatie, op een moment dat u ondergedoken leefde, zou uw broer uw reispaspoort hebben opgehaald bij de autoriteiten (CGVS, p. 12). Dit is niet geloofwaardig. Indien u werkelijk zou worden gezocht door de Kazachse staatsveiligheid en indien de staatsveiligheid u werkelijk zou willen elimineren omdat u getuige was van een illegale detentie en verdwijning van een bepaalde persoon, dan is het niet geloofwaardig dat de autoriteiten zomaar een reispaspoort op uw naam zouden hebben uitgegeven en dat uw broer, die zelf ook problemen zou hebben gehad met de autoriteiten omwille van u, dit paspoort ongehinderd zou hebben kunnen ophalen in uw naam. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat u niet bleek te weten hoe uw broer een nieuw Litouws visum voor u zou hebben bekomen. U wist niet of uw broer hiervoor zelf naar de Litouwse ambassade was gegaan of dat hij hiervoor eventueel tussenpersonen had ingeschakeld (CGVS, p. 14). Gezien het grote belang van dergelijk visum voor uw vlucht uit Kazachstan is het niet geloofwaardig dat u dit niet zou weten. Aansluitend legde u ongeloofwaardige verklaringen af over het omzeilen van de paspoortcontroles op de luchthaven van Almaty. U vertelde dat u geen problemen kende om voorbij de controle te geraken omdat uw broer 'een kennis had gevonden die op de luchthaven werkte'. Toen u werd gevraagd wie deze kennis was en welke functie deze kennis had die hem toeliet om u ongemerkt voorbij de controles te loodsen, moest u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS, p. 14). Gezien het grote risico dat u en uw broer op dat moment liepen, is het niet

geloofwaardig dat u uw broer niet zou hebben gevraagd hoe jullie de controles zouden ontlopen. De bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vierde, wat betreft uw bewering dat etnische Oeigoeren in Kazachstan te maken krijgen met racisme en discriminatie, moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'Situatie van de etnische Oeigoeren in Kazachstan' in bijlage), blijkt dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap. Uit deze informatie blijkt tevens dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren louter omwille van hun etnische origine. Daarom kunnen uw Oeigoerse origine en uw herkomst uit Kazachstan op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat betreft de gevallen van discriminatie die u zelf zou hebben ondergaan, meer bepaald het feit dat u geen militaire dienst kon doen en geen legerboekje kreeg en het feit dat u als Oeigoer in Kazachstan geen carrière kunt uitbouwen in de publieke sector en dat er weinig kansen op sociale promotie zijn voor Oeigoeren (CGVS, p. 25), moet worden opgemerkt dat hoewel deze situatie laakbaar is, dit onvoldoende zwaarwichtig is om gezien te worden als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte, wat betreft uw bewering dat u in 1998 naar aanleiding van een diefstal op uw werk valselijk werd beschuldigd, waarna u enkele dagen werd vastgehouden door de politie en waarna u problemen kreeg met uw vroegere werkgever, die criminelen op u afstuurde om de geleden schade te recupereren, moet worden opgemerkt dat dit incident meer dan 12 jaar voor uw vertrek uit het land plaatsvond. Daarenboven verklaarde u zelf dat u later, nadat uw appartement zou zijn afgenomen in 1999, géén problemen kende met uw ex-werkgever of met de criminelen (CGVS, p. 10). Om deze redenen moet worden vastgesteld dat u omwille van deze incidenten uit het verleden geen actuele en gegronde vrees kent in Kazachstan.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw paspoort en uw rijbewijs attesteren uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Wat betreft het medische attest (dd. 17/06/2010) en de convocatie (dd. 29/06/2010), die u voorlegt om uw problemen te bewijzen, moet worden opgemerkt dat documenten in de asielprocedure enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals in deze beslissing echter werd aangetoond, kan er om verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u zou worden vervolgd door de Kazachse staatsveiligheid omdat u eenmalig een vreedzame betoging wilde organiseren ter herdenking van de bloedige onderdrukking van de Oeigoerse bevolking in China. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat corruptie in de publieke sector een endemisch probleem is in Kazachstan (cf. informatie in blauwe map), wat de bewijswaarde van de documenten die u voorlegde ook verder relativeert.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

Naam: A. (...)

Voornaam: A. (...)

(...)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17 januari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof meent dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten daar wanneer de schending van artikel 3 EVRM wordt opgeworpen er een recht op daadwerkelijke rechtshulp voorzien bij artikel 13 EVRM moet kunnen worden gewaarborgd met de toegang tot een van rechtswege opschortend beroep waardoor de beide bestreden beslissingen in volle rechtsmacht moeten worden gecontroleerd, wijst de Raad er evenwel op dat bij artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd zolang het onderzoek van het beroep bij de Raad in het kader van de asielaanvraag lopende is, dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet en aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) waardoor in volle rechtsmacht ten gronde wordt geoordeeld over de desbetreffende bepalingen voorzien bij artikel 3 EVRM en dat verzoekende partij bij een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten zich steeds kan wenden tot de procedure waarbij in uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing kan worden gevorderd die op zich ook een opschortend karakter heeft. Navolgende betoog verduidelijkt dan ook waarom het beroep ingeleid met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten niet ontvankelijk is.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritare zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure). Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 3 EVRM. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Aangaande de motivering dat het verhaal van verzoekende partij over de manier waarop zij Kazachstan zou zijn ontvlucht niet geloofwaardig is, stelt verzoekende partij omtrent het verwijt dat zij geen verduidelijkingen kon geven over haar reisdocumenten dat – zoals zij ook heeft uitgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal – haar broer alles had geregeld voor haar. Haar broer heeft

haar paspoort en visum opgehaald en heeft zijn contacten aangesproken om de paspoortcontroles op de luchthaven van Almaty te omzeilen. Verzoekende partij wijst er voorts op dat het UNHCR een duidelijk onderscheid maakt tussen de verklaringen van asielzoekers betreffende de kern van hun asielrelaas en deze betreffende bijkomende omstandigheden, zoals hun reis. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet dan ook rekening gehouden worden met alle elementen, en niet alleen met diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.

3.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat de verklaring van verzoekende partij dat haar broer enkele weken na haar arrestatie, op een moment dat zij ondergedoken leefde, haar paspoort heeft opgehaald bij de autoriteiten in ernstige mate afbreuk doet aan haar asielrelaas en wel degelijk de kern van haar asielrelaas raakt, en geenszins een 'bijkomende omstandigheid' betreft, daar, indien verzoekende partij werkelijk zou worden gezocht door de Kazachse staatsveiligheid en indien de staatsveiligheid haar werkelijk zou willen elimineren omdat zij getuige was van een illegale detentie en verdwijning van een bepaalde persoon, het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten zomaar een reispaspoort op haar naam zouden hebben uitgegeven en dat haar broer, die zelf ook problemen zou hebben gehad met de autoriteiten omwille van haar, dit paspoort ongehinderd zou hebben kunnen ophalen in haar naam.

Voor wat betreft de motivering door verwerende partij dat verzoekende partij niet bleek te weten hoe haar broer een nieuw Litouws visum voor haar zou hebben bekomen en dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het omzeilen van de paspoortcontroles op de luchthaven van Almaty, oordeelt de Raad dat dit overtollige motieven betreffen zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat het verhaal van verzoekende partij over de reden van haar arrestatie door de KNB in juni 2010 niet aannemelijk is, oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk als een persoon met een bijzonder profiel kan worden beschouwd, daar zij geëngageerd was voor de Oeigoerse zaak en de leider was van een vreedzame betoging in Almaty. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat de vaststelling dat er in de verschillende objectieve bronnen geen enkele melding wordt gemaakt van incidenten die tijdens deze protestacties zouden hebben plaatsgevonden het verhaal van verzoekende partij dat zij zou zijn gearresteerd en ernstig gefolterd en dat haar vriend spoorloos zou zijn verdwenen omdat zij eenmalig een vreedzame protestactie wilden opzetten nog minder aannemelijk maakt, verwijst verzoekende partij naar de daaromtrent door haar gegeven uitleg tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal:

"Hoe verklaart u dat u zo hard werd aangepakt terwijl de overheid volgens info toch relatief toegeeflijk was tov UYG manifestanten?"

Maar al die meetings die werden eigenlijk onder controle doorgevoerd. Ze hadden een formele aard. Ze vonden plaats enkel en alleen om iets aan te vinken. Enkel en alleen om dat in het licht te brengen voor de internationale gemeenschap. Om een schijn van democratie te creëren. Terwijl daar niemand aan het woord mocht komen. Terwijl een meeting op zich voor een actie moet worden georganiseerd. Om eisen te stellen aan de regeering. Op die plaatsen verzamelden enkel UYG. Er was geen tv of vertegenwoordigers van de internationale gemeenschap aanwezig. Het werd enkel georganiseerd in een ruimte. Niet in de openlucht. Volgens mij worden die meetings georganiseerd om een probleem aan de kaart te brengen. Dat was niet het geval." Deze verklaringen komen overeen met de objectieve informatie inzake de vrijheid van vereniging. Verzoekende partij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch van 21 januari 2014 waaruit blijkt dat de Kazachse autoriteiten doorheen het jaar activisten en anderen gearresteerd en beboet hebben voor het organiseren en/of het deelnemen aan vreedzame protesten. *In casu* wilde verzoekende partij een niet toegelaten betoging organiseren die andere opvattingen verdedigde, omwille waarvan zij dan ook een bijzonder profiel had. Daarenboven zijn vervolgingen van Oeigoeren niet beperkt tot onderdanen met bijzondere profielen, zo blijkt uit het CEDOCA-verslag in het administratief dossier: *"alle druk (is) van verborgen aard en (voordoet) zich onder de vorm van huiszoekingen"*. Verzoekende partij heeft uitgelegd dat het Comité voor de Nationale Veiligheid op 18 juni 2010 een huiszoeking uitvoerde en dat het Comité haar broer onder druk had gezet met verschillende convocaties. Haar relaas komt dan ook overeen met de beschikbare objectieve informatie over de situatie van Oeigoeren in Kazachstan.

3.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij een bijzonder profiel zou hebben, daar zij zich in het verleden beperkte tot enkele financiële bijdragen voor de Oeigoerse zaak, maar daarbuiten geen andere activiteiten heeft gedaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2014, p. 9), en zij voorts slechts

eenmalig een vreedzame bijeenkomst wilde organiseren ter herdenking van het etnisch geweld tegen Oeigoeren in China.

Inzake de opmerking van verzoekende partij dat uit het CEDOCA-verslag in het administratief dossier blijkt dat vervolgingen van Oeigoeren niet beperkt zijn tot onderdanen met bijzondere profielen, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing evenwel door verwerende partij erkend wordt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, zonder dat zij een bijzonder profiel hebben, druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten. Uit het CEDOCA-document blijkt echter dat slechts in enkele gevallen, meer bepaald ten aanzien van een persoon met een bijzonder profiel (bv. journalisten of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), deze druk uitmondde in meer ernstige problemen, zoals een veroordeling tot een boete, een kortstondige aanhouding of het openen van een strafzaak. In het licht van deze informatie is het dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, die duidelijk niet dergelijk bijzonder profiel heeft, wel ernstige problemen – zij zou gearresteerd zijn en ernstig gefolterd en haar vriend zou spoorloos verdwenen zijn – zou hebben gekend omdat zij en haar vriend N. eenmalig een vreedzame protestactie wilden opzetten.

Waar verzoekende partij haar ernstige problemen omwille van het organiseren van de vreedzame protestactie tracht te verklaren door het feit dat zij een niet-toegelaten protestactie wilde opzetten, terwijl de manifestaties waarvan sprake in het CEDOCA-document werden gehouden na een toelating en onder controle van de autoriteiten, en dat ze enkel mochten doorgaan om een schijn van democratie te creëren, is de Raad evenwel van mening dat verzoekende partij met deze uitleg allesbehalve aannemelijk maakt waarom de autoriteiten in haar geval dermate hardhandig zouden hebben opgetreden. Immers blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18) dat de Kazachse autoriteiten een tolerante houding hadden ten aanzien van de verschillende protestacties en meetings in Almaty tijdens de zomer van 2009 en opnieuw in de zomer van 2010 en dat er bovendien in de verschillende rapporten, artikels en getuigenissen die door CEDOCA werden verzameld géén informatie werd gevonden over incidenten die zich tijdens deze demonstraties zouden hebben voorgedaan. Het enige geattesteerde incident tijdens deze evenementen vond plaats op 21 augustus 2009, toen twee organisatoren van een bijeenkomst gedurende korte tijd administratief werden aangehouden. De bewering van verzoekende partij dat zij zou zijn gearresteerd en ernstig gefolterd en dat haar vriend spoorloos zou zijn verdwenen, louter omdat zij eenmalig een vreedzame protestactie wilden opzetten, ongeacht of zij hiervoor toelating hadden, is dan ook volstrekt onaannemelijk.

3.2.6.1. Waar verwerende partij motiveert dat, indien verzoekende partij werkelijk samen met haar goede vriend werd gearresteerd en indien haar vriend vervolgens effectief spoorloos zou zijn verdwenen, verwacht kan worden dat verzoekende partij toch meer interesse zou betonen in zijn situatie en in de situatie van zijn familie, oppert verzoekende partij dat zij gevlucht is en dat zij derhalve de details van de vasthouding van haar vriend en de stappen van zijn familie om hem terug te vinden niet kent.

3.2.6.2. De Raad is evenwel van mening dat het louter gegeven dat verzoekende partij gevlucht is, allesbehalve volstaat om haar onwetendheid omtrent de situatie van haar vriend N. en diens familie te vergoelijken, daar zij hiermee volledig voorbij gaat aan hetgeen desbetreffend door verwerende partij werd gemotiveerd, namelijk dat verzoekende partij nog contact heeft met eigen vrienden en kennissen in Kazachstan en dat zij langs deze indirecte weg zich hierover zou hebben kunnen informeren.

3.2.7.1. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij beschuldigd werd van medeplichtigheid bij het plannen van terroristische acties. Zij werd opgepakt door agenten van het Comité voor de Nationale Veiligheid. Van 15 juni 2010 tot 17 juni 2010 werd zij vastgehouden, ondervraagd en zwaar geslagen. Vervolgens werd zij vrijgekocht. Haar vriend N., met wie zij de betoging organiseerde, is verdwenen. Haar broer werd eveneens geconvoceerd door de autoriteiten en er werd een huiszoeking uitgevoerd. Verzoekende partij stelt dat zij een gegronde vrees op vervolging heeft gezien de context van Oeigoeren in Kazachstan en gezien wat er met N. en haar broer gebeurde. Bovendien werd verzoekende partij reeds in het verleden persoonlijk vervolgd in Kazachstan. Overeenkomstig artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dient deze eerdere vervolging dan ook te worden beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat haar vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is.

3.2.7.2. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij reeds in het verleden persoonlijk vervolgd werd in Kazachstan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in 1998 gearresteerd werd door de politie nadat er een diefstal werd gepleegd in het magazijn waar zij werkte. Zij was onschuldig, maar moest toch smeergeld betalen om te worden vrijgelaten. Nadien kreeg verzoekende partij problemen

met de eigenaar van het magazijn die de schade op haar wilde verhalen, en uiteindelijk moest verzoekende partij onder druk van ingehuurde criminelen haar appartement in 1999 afstaan. Nadien heeft verzoekende partij echter geen problemen meer gekend omwille van deze zaak (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 09/01/2014, p. 10), die niets te maken heeft met haar beweerde recentere problemen omwille van het organiseren van een vreedzame betoging te Almaty naar aanleiding van de eerste verjaardag van de gebeurtenissen in China. Daar verzoekende partij sinds 1999 tot aan haar vertrek uit Kazachstan in augustus 2010 geen enkel probleem meer heeft gekend omwille van deze zaak, zijn er dan ook goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Voor wat betreft haar beweerde recente problemen waarvoor zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in bovenstaand verweer beperkt tot het herhalen van haar asielrelaas. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

3.2.8. Ten slotte stelt de Raad vast dat de door verwerende partij gedane vaststelling dat verzoekende partij de familie van haar vriend N. niet bleek te kennen en de vastgestelde tegenstrijdigheid in verband met de problemen die haar eigen familieleden zouden hebben gekend, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

3.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.11. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 29 januari 2014 is onontvankelijk.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT